

התביעה להסגרת אבידאור היא צעד ראוותני שתועלתו מופקעת

אפשר היה השבוע לשמוח בשימתו של ספן השלום אייבי נתן. הוא הצליח להגי שים חלום ישן שלו: לחצות את תעלת סואץ בספינתו שלום, אילת וחורה.

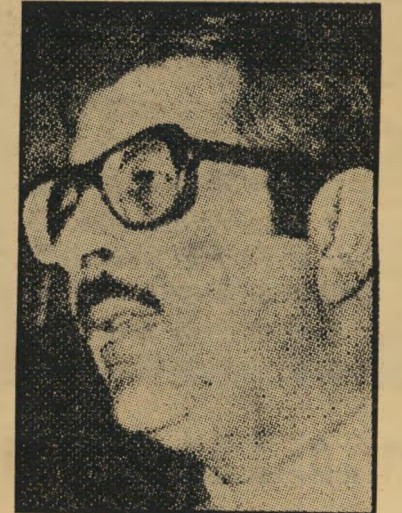
אין זה משנה אם עשה זאת תחת דגל פנמה ובעזרת צוות זר, ללא אף ישראלי, מלבדו. היה זה שייט הפגנתי — ובתור שכזה הוא השיג את יעדו. כשלעצמו אין הוא משנה מהותית דבר. אבל כחלק ממא- מעץ כללי לשינוי האווירה ביחסים בין העמים הישראלי והמצרי, הוא תרם את תרומתו.

כשאייבי עושה צעד הפגנתי מעין זה — אפשר וצריך להיעזר לו ולאומץ-ליבו. אבל כשממשלה שלמה מבססת מדיניות ופעו- לות על מעשיר-ראווה הפגנתיים, אפשר רק לגודל לה.

וזה מה שעשתה השבוע ממשלת-ישראל, בניצוחו של שר-החוץ יגאל אלון, בפרשת איש הפידאיון אבידאור.

מילכוד חסר-מוצא. מעצרו של מר- חמד דאוד אל סילוואני, מי שתיכנן ככל הנראה ופקד על מיבצע טבח הספורטאים הישראליים באולימפיאדת מינכן, ועשה — על-פי מידע ממקורות-חוץ — תוך שיתוף פעולה של שירותי-הביטחון הישראלי וה- צרפתי.

ההיגיון שמאחוריו, כפי שטען השבוע ה- ניו-יורק טיימס, היה לעורר מחדש את

אבידאור

מי הצית את הפתיל?

דעת-הקהל האירופאית נגד אש"ף, לזהות אירגון זה עם איש-טרור מובהק, כדי לתת צידוק לסירובה של ישראל ללכת לוועי- דת ז'נבה עם אש"ף.

ממשלות פאריס ובון נקלעו לתוך מיל- כוד חסר-מוצא. אין הן יכולות להיראות כמי שמתעלמות מהחוק. מצד שני, הן אי- נן יכולות לחשוף את עצמו למעשי טי- רור וסחיטה נוספים, שהן יאלצו להי- כנע להם.

בתביעה ההסגרה שלה לממשלת צרפת, הכניסה גם ממשלת-ישראל את עצמה ל- מילכוד. ברור מראש שלא צרפת ולא גרמניה יסגירו את אבידאור לידה.

כל המהומה בישראל אינה אלא צעד ראוותני חסר-תכלית. בניגוד למעשהו ה- חיובי של אייבי, הוא גם חסר תועלת. דווקא כשהולכים ונחשפים היסודות ה- מתונים באש"ף, ומתמשכת שביבת-הנשק הבלתי-רשמית בפעולות הטרור נגד ישר- דאל — גישה הממשלה בצעד של ליבוי-יצרים וחימום האווירה, שיש בו כדי להצית את פתיל פעולות-האיבה מחדש. במקום להשאיר לגרמנים ולצרפתים לצאת מהסכך החוקי, המוסרי והמצפוני אליו נקלעו — מיהרה ישראל לתחוב גם את ראשה למישה החולה, כששקול-ליי- קרה מופקעים הם המניעים העיקריים של ראשיה.

פונטוונ בתפר"ל

את יצחק רפאל מעניין יצחק רפאל, וא יוסף בורג מעניין יוסף בורג. לשניה אין כל כוונות לפרוש, אפילו יישארו שני הם במפד"ל לבדם, ללא תומכים ומסייעי-אנשי-סיעותיהם הצעירים של בורג ו- רפאל, נטו להיענות לתוכנית המהפכה ה- הצעירים. האיום שהופעל עליהם הי- פשוט: אם לא תצטרפו, תאחרו את ה- רכבת ותצטרכו להסתלק יחד עם בור- ורפאל, "הזקנים".

אלא שבינתיים אירעו כמה מהלכים ש- שיבשו את התוכנית הפוטש. ההחלטה ע- עריכת הבחירות המוקדמות היתה הגור- העיקרי לעיכוב התוכנית. המר ואנשי

דתי, שנציגו, פרופסור זאב לב מן ה- אוניברסיטה העברית בירושלים, הובא אף הוא בסוד המהפכה.

אחרון האינטלקטואלים

כ אשר הגיעו לאוזניו של יוסף בורג בן ה-68 הידיעות הראשונות על ה- התארגנות, הוא העמיד פנים שהוא מוכן לפרוש, אם רק יתאזרו ירביבו בסבלנות. הוא טען שהתקופה אינה מתאימה ל- פרישתו. כהוכחה לכוונתו לפרוש הביא,

מונכ"ל גלאס ושר לשעבר רפאל מהפכת-חצר

עדיין טוענים כי לא ביטלו את תוכניתם ובסך-הכל דחו אותה למיספר שבועות בעוד זמן קצר, הם אומרים, הם יציגו א- האולטימטום שלהם: הסתלקות הזקנים — או הקמת מיפלגה דתית חדשה ש- הצעירים וגוש-אמונים.

אולם פסק-הדין הזה הספיק לרפאל ול- בורג, כדי להכין מיגננה. הם הצליחו לשכנע כמה מתומכיהם שלא לבגוד. ה- תירוץ לדחיית הפוטש על-הסף הוא: אי- זמן להתארגנות חדשה לקראת הבחירות הקרובות. צריך לשמור בינתיים על ה- סטאטוס-קו בין הסיעות במיפלגה, ולרוי- עם הדגלים הישנים.

הצעירים טרם עיכלו את כישלון הפוטש עוד בטרם נולד. הם עדיין מקווים שיוצרו מצב שייאפשר להם לסלק את בורג רפאל וורהפטיג.

כעדות, את דיברי אשתו הלוחצת עליו לדבריו, לפרוש כדי לשמור על בריאותו. בורג, הנהוג לדבר על עצמו בגוף שלי- שי, טוען כי "בורג הוא נכס שהמפד"ל אינה יכולה לוותר עליו. הוא אחרון האינטלקטואלים בסיגנון מערב-אירופה ב- מיפלגה — יקה ממוצא גליציאני!"

כאשר נזמו גם לרפאל מהי התוכנית המתגבשת בין הצעירים, הביע אף הוא נכונות, כלפי חוץ, לקבל את האולטימטום ולפרוש — אבל בתנאי שגם בורג וורהפ- טיג יעשו זאת ברוזניות. רפאל בן ה-63 טען כי "לטובת המיפלגה" רצוי שהעברת השלטון לצעירים תעשה בצורה מודרנת ומסודרת.

גם רפאל וגם בורג הבינו, כביכול, ש- טובת המיפלגה מחייבת אותם לפרוש. אלא שכל מי שסבר שטובת המיפלגה באמת מעניינת אותם, טעה טעות מרה.

כ אילו לא היה די בכך ששני רפאל, נזרקו על-ידי יצחק רבין וממשלתו, הם עמדו בסכנת סילוק מעמדה נוספת — ממנהיגות מיפלגתם שלהם. הפוטש עמד להיערך כבר לפני כשבועיים. שר-הסעד לשעבר, זבולון המר, יחד עם חברו לסיעה הצעירים, יהודה בן-מאיר, וצעירים נוספים מסיעותיהם של בורג, רפאל וורהפטיג, עמדו לבצע מהפכה-חצר שנועדה לסלק את המנהיגות הקשישה של המפד"ל, ולי- החליפה במנהיגות צעירה ו"רעננה".

עם ראשי הקושרים נימנו גם ראש- עיריית מלה, אהרון אברהם-צירה, מנכ"ל מישרד-הדתות דויד גלאס וסמנכ"ל ה- מישרד, ישראל ליפל, ועוד עסקנים ואי- שים שונים מכל הסיעות במפלגה. על-פי התוכנית עמדה הקבוצה להתייצב לפני רפאל ובורג, ולהציג להם אולטימטום: להסתלק ממנהיגות המיפלגה מרצונם ה- חופשי, או להסתכן בפילוג, כשמרבית ה- עסקנים של הסיעות היריבות במיפלגה יילכו יחד עם המר ובן-מאיר ויקימו מיפ- לגה דתית חדשה, שתשתף פעולה עם גוש-אמונים.

על-פי התוכנית עמדו להציע לרפאל ל- כהן כיו"ר המרכז העולמי של תנועת המיוחדת, לבורג לשמש כנשיא אוניברסיטת בראייל, ולזרח וורהפטיג לכהן כדיוקן ה- פקולטה למישפטים באוניברסיטה זו. אם אכן היו השלושה מקבלים את התנאים שיוכתבו להם, עמדה לתפוס את מקומם הנהגה חדשה.

הצעירים זממו להציב בראש רשימת ה- מפד"ל את הרב משה צבי נריה, בעל הדיעות הקיצוניות, שאמור יהיה להיות המנהיג שילכד את המיפלגה. זבולון המר היה צריך להיות מיספר 2 ברשימה, דויד גלאס מיספר 3 ואהרון אברהם-צירה מיספר 4.

בד בבד עם שרי המפד"ל הוותיקים, תיכננו הצעירים לסלק שורה שלמה של אישים מסיעת המפד"ל הנוכחית בכנסת. בין המיועדים להחלפה היו פינחס שינמן, יו"ר המועצה הדתית בתל-אביב, נציג הקיבוץ הדתי שימחה פרידמן, ואיש ה- מוסדות הכלכליים אברהם מלמד. תחתיהם היו צריכים לבוא בצמרת רשימת המפד"ל הרב יוחנן פריד, כנציג גוש- אמונים, הרב משה סלומון מצעירי סיעת למיפנה של בורג, עורך-הדין חיים בסוק והרבנית צופיה גורן, אשתו של הרב הראשי שלמה גורן.

עם רשימה כזו, קיוו מתכנני הפוטש, הם עשויים להציל את המפד"ל מן הסכנה המאיימת עליה לאבד מכוחה בבחירות הבאות, לרשימות ידן, שרון, כהנא וה- ליכוד. מפד"ל חדשה, עם הרב נריה כי מנהיגה, עשויה לזכות בבירכתו של הרב יהודה צבי קוק, ללכד את המחנה הדתי כולו, ולזכות בתמיכת החוג האקדמי ה-

יחסים מרחביים

פינחס ספיר הפלסטיני

ההודעה הסנסציונית ש- מנהיג אש"ף, שהכחיש את קארדמו, נגנזה למעשה בישראל

הידיעה פורסמה ביום הראשון, בכמה שורות, בתחנת-העמוד, רוב הקוראים לא טרחו לקרוא, מי שעינו לא דילגה עליה, קרא בחוסר-רעיון ידיעה סתמית ש- אמרה, כי "דובר פתח, אברמאון, המסיר עתה בארצות המיפריץ, הכריז כי, אין אנו מתנגדים לעיקרון של גרענים בין ישראל לים ופלסטינים". את דבריו אמר בראיון בעיתון הלבנוני אל אנוואר.

ידיעה, שנמסרה על-ידי סוכנות-הידיעות הצרפתית, אילו ידעו מיהו האיש הקרוי "אברמאון".

רק חוקרים מיקצועיים של עניינים ער- ביים וקוראי העולם הזה יודעים כי בעל הכינוי הזה הוא אחת משלוש הדמויות החשובות והחזקות ביותר של אש"ף.

לפני שנה וחודשיים, בכתבה על סניד חמאמי, נתן אורי אבנרי תיאור מדויק על המגמות והזרמים בתוך אש"ף (העולם הזה 1995). דיווח או אבנרי: "למעשה שלטת כיום במחנה הפלסטיני שלישייה — שלר- שת האבואים — אברעמאר, אברג'יהאד ואברמאון... אברעמאר הוא יאסר עראפאת עצמו... אברג'יהאד הוא חליל וזיר, הכוח המיבצעי של התנועה, ואילו השלישי ב- חבורה, אברמאון, ששמו האמיתי הוא מח- מוד עבאס, כימעט שאינו ידוע בחו"ל כלל. אך הוא דמות מרכזית מאד בהנהגה, איש האירגון והכספים".

הפלסטינים הנפגשים עם ישראלים רגני לים לכנות את אברמאון בשם "פינחס ספיר שלנו". כי אברמאון ממלא במור

עצה המהפכנית של פתח (השולטת באש"ף) את התפקיד שמילא ספיר כוחו כי הנהגת מפא"י. הוא האיש החולש על הכס- פים, המרכז את המנגנון, המשפיע על כל מהלך.

החיננה הגדולה, אברמאון מסר את הצהרתו בבחירות, ב-4 בינואר, היא פור- סמה בבירות ב-5 בינואר, תאריכים אלה הם רבי-משמעות.

ב-2 בינואר קיימה המועצה הישראלית למען שלום ישראל-פלסטיני את מסיבת- העיתונאים הגדולה, שבה נמסר על ההו- דעה המשותפת שעובדה יום לפני-כך ב- פריס, בפגישה מסכמת של אלוף (מיל), מתי פלד ונציג בכיר של הנהגת אש"ף.

עוד באותו לילה הראה כתב צרפתי לראש המחלקה המדינית של אש"ף, פארוק קאדומי, ידיעה מסולפת של סוכנות רוטרס, שבה נאמר כאילו הודיע פלד שאיש אש"ף "חתם" על "הצהרה פרו-ציונית". קאדומי מיהר להכחיש את ההודעה. ב-3 בינואר פורסמה ההכחשה בעולם.